

דברי הכפר

**משמעות החיים היא
חסרת משמעות לעומת
החיים עצמם.**

מתוך: החיים זה לא אוניברסיטה

גיליון מס' 2074 * כ"א בחשון תשס"ח *
2 בנובמבר 2007 * כפר הנשיא * עלון פנימי
sachlav@kfar-hanassi.org.il
clinic@kfar-hanassi.org.il

בצער רב אנו מודיעים
על פטירתה של חברתנו

מריון גרשמן ז"ל

ומשתתפים בצערם של
גדי, תמנה וגילה,
וכל בני המשפחה

שלא תדעו עוד צער

אמא שלי .

איך אפשר בכלל לסכם "אמא" ?
איך אפשר בכלל להיפרד מאמא ? מאמא שלי.

בעצם כל החיים אני נפרדת מאמא שלי.
מהפעם הראשונה שאמא השאירה אותי בבית תינוקות והלכה.
מהפעם הראשונה שנגמלתי מההנקה.
כשהסתפקתי במטפלת כתחליף לאמא שלי.

אני למדתי להיפרד כשצעדתי את הצעד הראשון שלי.
כשישנתי פעם ראשונה מחוץ לכפר הנשיא.
כשנסעתי לחו"ל, כשעברתי לגור במקום אחר.

נפרדתי פעם נוספת, פעם גדולה ומשמעותית,
כשהקמתי בית משלי ונהייתי אמא בעצמי.
ועם כל ילד נוסף שנולד, הייתה עוד פרידה קטנה.

בהבנה, באהבה, בחמלה, ובעיקר בהערכה עצומה לאישה הקטנה הזאת.

ובשנה האחרונה הקשה, המתישה, בשנה של המחלה.
הפרידה נמשכת - בביקורים הרבים, בנסיעות הארוכות
בשיחות ובשתיקה....

את יכולה להפסיק לדאוג, אמא שלי, את יכולה לנוח.
כי אי אפשר להיפרד מאמא
אז את נשארת איתנו .

תמנה שוער (עמית) 25.10.2007

י"ג חשוון תשס"ח

אמא... אמא שלי.
תודה על הזכות להיות הבת שלך
תודה על הזכות להיות לצידך,
עד נשימתך האחרונה – שלגמת באהבה מהחיים.

את, שתמיד היית שם בשבילי, בכל מקום, מצב ומצברוח.
את שתמכת ודאגת והקשבת והבנת אותי תמיד.

תודה על הזכות ללוות אותך יומם ולילה בחודשים האחרונים של חיך.
תודה שאיפשרת לי סוף-סוף לתת לך בחזרה, אחרי כל השנים שרק נתת
ונתת ונתת...

ראיתי את גופך הקטן כמו גולם, המשיל קליפתו ומשחרר את הפרפר
לחופשי...
וידעתי, שאת בוחרת את דרכך בדיוקנות, גם כעת, כשנישמתך התעופפה
למרחקים.

אמא, אישה קטנה וכל-כך גדולה!
תמיד מחייכת, מחבבת, קורנת אור ומפיצה אותו לכל הסובבים אותך, גם
בשעותיך האחרונות.
תודה לך אמא על הכוח והאומץ, אהבת החיים והאדם –
שאיפשרו- לך ולנו- לעבור תהליך מרתק, מרגש ומדוייק ~ של פרידה.

אמא, סליחה על כל הדאגה שגרמתי לך בתהפוכות-חיי { ולדאוג- ידעת
היטב...}.
בימים האחרונים שיחררת אותי ואותך ובכך גרמת להקלה רבה לשתינו.
בחרת לסיים את חיך ללא עליבות והשפלה.
ביקשת וקיבלת יחס מלא של כבוד, התחשבות ואהבה.
נוחי בשלום, אמא שלי.

גילה

אני רוצה להודות מעומק-הלב לצוות בית-יונתן המסור, שידע ברגישות
ובכבוד להיות קשוב לקצב דעיכתה של אמא, לבקשותיה ולטפל בה בהתאם.
תודה ל: חנה מסר, לדוד קולט, ללילה, לפרנקי, לג'וליה, לוויטה, לעודד, לסמי,
ולכל שאר החברות והחברים שאמא חיכתה לבואם, התחזקה בזכותם,
וזיכתה אף אותם בלימוד עצום של חסד ואהבה.

ותודה מיוחדת – לך רותי עמית – הכלה הנאמנה, המסורה, האוהבת,
הסבלנית, התומכת ~ שבלעדיך כל התהליך הזה היה קשה ומייסר הרבה
יותר.
את ריככת ונסכת בטחון ושלווה באמא והיא סמכה במיוחד עליך והתחזקה
המון בזכותך!!!

הייו- כולכם- ברוכים! גילה.

מריון

לאחר פרוץ מחלתה לפני 6 שנים, מריון זכתה ל - 5 שנות חסד, בהם גילנו אישה אחרת מזאת שהכרנו קודם.

היא חיה את ימיה מאז בסקרנות וכחוויה יומיומית – כל זה בהתאם להרגליה הצמחוניים/טבעוניים שרכשה לעצמה לפני כ- 30 שנה.

לכן, כשנודע לה לפני שנה שמחלתה שוב פורצת היא החליטה, אחרי הרהורים רבים וממושכים, לא לעשות טיפולים בכלל. הצהירה על רצונה לא לשאת כאב ולהישאר עצמה כל עוד שהיא יכולה אבל לא להלחם במחלה כביכול אלא לצאת מהחיים לפי דרכה ובלוח הזמנים של גופה.

הבטחתי שלא תעשה זאת לבד אלא בתמיכתנו כולנו. וכך היה. אבל מריון לא הבינה כמה גופה ילחם לחיות למרות רצונה לעבור הלאה בשנוי סטטוס. וכך גם זה היה.

היא כבר לא תלווה אותנו בצעדנו לתוך העתיד אבל זיכרונה יישאר איתנו לעד – אישה נשית, קטנה אך חזקה להפליא.

היא עשתה את זה בדרכה שלה!

יהי זכרה ברוך.

רותי עמית (25.10.07)

מריון

הזכרונות הולכים הרחק אל הימים בהם את גדלת משפחה, והמשפחה מבחינתך הלכה והתרחבה, נוספו ילדים ואחר כך חתנים וכלות ונכדים, ואפילו נינים. תמיד היה לך מה לספר על קרובי המשפחה הגדולה שלך פה בארץ ובחו"ל.

אחר כך באו הימים בהם הוספת עוד ועוד ילדים לקרבתך, היו אלה הימים בהם עבדת כמתנדבת בגן הילדים. ושוב, תמיד היה לך סיפור נחמד לספר על אחד הילדים שהצטרפו למעגל שנגעת בו. כמה שמחת כאשר ילד בגן היה מזמין אותך במיוחד ליום ההולדת שלו.

האסונות שפקדו אותך, ואחר כך המחלה בגל הראשון ובעיקר בגל השני, הטילו מגבלות על עולמך שהלך והצטמצם מבחינה גיאוגרפית ומבחינת הניידות שלך, אבל לא צמצמו את המעגלים של הילדים והחברים שאהבו אותך.

בתחילה הפסקת להגיע לחוג הספרות שלנו, אחר כך עברת לבית יונתן, בתחילה רק ללילות ואחר כך בכלל, למרות שעוד זמן רב חלמת לחזור הביתה.

בקבלות השבת שלנו, מריון, השתתפת במלוא הרצינות והמסירות. רק חבל היה לך שכבר אינך יכולה לשיר כמו ששרת פעם עם מיכל המאיר, כדבריך.

ביום ששי האחרון כבר לא ישבת אתנו. כששאלתי אותך אחר כך אם שמעת אותנו שרים, אמרת שלא. נוכחותך אצלנו הלכה והצטמצמה.

אבל אנחנו זוכרים אותך מריון. ומחר בקבלת השבת בבית יונתן נשיר את כל שירי השבת שאהבת כל כך, ונזכור.

תמר וולפין

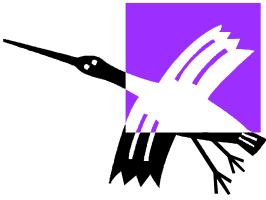

ימי הולדת

עדיה שרקי-גולדנר ארז בלגורי	11.10	ג'וני פרנק אריק אילייב	5.11
גדי עמית אילן המאירי אסי שוורץ ניצן טוביס עתליה יצחקי (נכדה גולדברג) גב' ברכה אגם	10.11	ברוך כהן - 60 דניאל סער שחר ויינשטיין (נכדה-אדלשטיין) גפן קולינס ארז פטישניק	6.11
		עדי לינטון נעמה ברור (נכדה) ענבר איסטון (נכדה) מילו אפשטיין (נכד)	7.11
		עידן בן-זאב נרית גינת ניב-שולי דדוש מירון מתתיהו (נכד שוורץ)	8.11

		דליה ואודי וגנר חנה וריצ'ארד איסטון	5.11
		מיה ואייל כ"ץ	6/11
		בברלי ויוני בן חיים	7.11
		דנה ואודי אגם חן זזהר דבולט קלי ואבידן פינק ליאת ועמק יצחקי	9.11

פירורי סתיו 2007

"עצוב למות באמצע התמוז" כתבה פעם נעמי שמר ז"ל באחד משיריה הנפלאים, עצוב תמיד כשמישהו מת. עצוב במיוחד היה לי לשמוע על מותה של **מריון גרשמן ז"ל**. לפעמים אתה נקשר לאדם רק בגלל החיוך על פניו וטוב הלב שמקרינות עיניו וכזו הייתה **מריון** – אישה קטנה גדולה. גדולה מהחיים. הפעם האחרונה שנפגשנו הייתה כשהגיעה בשארית כוחותיה לערב הג'אז בביתנו בסוכות. שמחתי מאוד לראות שהגיעה ואפילו אמרתי לה זאת, ולראשונה ראיתי שהברק בעיניה לא היה כתמול שלשום והאופטימיות פינתה מקום להשלמה. כמו שלי היא תחסר, ירגישו בחסרונה גם ילדי גן רימון אותם נהגה לבקר בבקרים ולהעניק להם בשפע חיוכים וחיבוקים של סבתא טובה. אני מקווה שכל המשפחה הענפה תמצא נחמה בזיכרונות על מי שהייתה. הלוואי ולא תדעו עוד צער.

מד הגשם החדש עדיין מחכה לגשם הראשון הרציני שיתחיל להעלות אודם ולספר לכולנו על כמות המשקעים היורדת עלינו ועל שדותינו. לנו נותר רק לקוות ולהתפלל שיהיה הרבה מן האדום האדום הזה במעלה הטבלה. אמן.

פסטיבל הטלוויזיה השנתי נערך בסוף השבוע החולף בראש פינה שלבשה דגלים, קישוטים, סלבריטאים ואפילו פקק תנועה קטן. כשהכול נגמר כולם חזרו הביתה למרכז. גם המלונן שלנו השתתף בחגיגה כשזכה לארח את חברי המערכת והעיתונאים של עיתון "הארץ". נקווה שהתרשמו מאיתנו לטובה וידעו לזרוק מילה פה ושם לטובתינו...

חגיגה מסוג אחר הייתה בערב שישי האחרון ב- **COFFEE PUB** שם חגגו יום הולדת 60 **לעמי בן צבי** אחד מנציגינו הרבים בעיר השמש הנצחית, הלא היא אילת. אורה הגיעה במיוחד מארה"ב לרגל החגיגה לשמח את ההורים **שוש וזמי** הכיבוד היה בשפע, **לוטן מזרחי וניב (פופו) דדוש** - שגם הכין מצגת מרגשת של תמונות מהאלבום המשפחתי – הפליאו בנגינתם.

בין החוגגים הרבים היה ניתן לראות גם את האחים לבית **נמלי – איתן ודני** – שבאו לחגוג עם **עמי**. בקיצור הרבה מזל טוב ועד 120 מה שאומר שלפחות מצפה לנו עוד חגיגה אחת לפחות... בעוד שישים שנה.

מזל טוב מסוג אחר מגיע **לנדב (נודל) אדלשטיין** לרגל ההצלחה בטסט וקבלת רישיון הנהיגה, לא לפני ששוב נזכיר לו ולנהגים האחרים שהטסט האמיתי הוא בכל יום ובכל רגע שנמצאים מאחורי ההגה על הכביש. סעו בזהירות ושכולנו נגיע הביתה בשלום.

יום הדיאלוג לזכר **יצחק רבין ז"ל** יתקיים בבתי הספר ביום שישי הקרוב. גם לאחר 12 שנה נראה שיש המון על מה לדבר. רק שנראה מידי שנה שלא ממש מתקיים דיאלוג אלא המון מונולוגים אשר מנציחים בעצם את שיח החרשים המתקיים בחברה הישראלית. וחבל.

ביום ראשון השבוע נערך בבית הספר "**עמק החולה**" מפגש הורים וילדים לסיכום המסע שערכו לפולין. המפגש היה מרגש לצוות לילדים ולהורים ששוב עברו משהו מן החוויה המצמררת, במיוחד מרגש היה המפגש המחודש עם ניצול השואה שליווה את הילדים במסעם כעדות חיה למראות ולתקופה, וזה שוב המקום להגיד תודה ושבחים **לנאווה פרבר** המורה הבלתי נלאית שמקדישה לנושא לילות כימים לפני, במהלך וגם אחרי המסע לפולין כדי שהחברה ילמדו ידעו ויפנימו את המסר ואת המשמעות של המסע שהם עורכים ולא יראו בו עוד סוג של טיול שנתי. למזלנו הרב יש עוד מורים – מחנכים מהסוג של נאווה ועל זה מגיעים לנו התודות והשבחים.

ואם כבר נגענו בשביתת ארגון המורים שסיימה לא נראה באופן, שאמנם פוסחת לשמחתנו- ולדאבונם הרב של בנינו - על ילדינו. הבעיה בויכוח הנוכחי הוא שכל הצדדים צודקים בטיעוניהם, ולכן פתרון המשבר רחוק והלוואי שנתבדה. בינתיים אותות השביתה גם מתחילים לבצבץ על פני השטח, בפעילות לא רצויה של בני נוער משועממים המסתובבים ברחובות בחוסר מעש ותוחלת, שותים לשוכרה, מתקוטטים ומפריעים למנוחת השכנים. לעניות דעתי מי שמתיימר לפתור סכסוך רב שנים עקוב מדם בינינו ובין שכנינו, חייב בראש ובראשונה להוכיח שהוא מסוגל לפתור משבר חמור ברמה הלאומית הפנימית, וכמו שאמר פה מישהו "תקנו אותי עם אני טועה".

יש גם אור בקצה המנהרה ודווקא בעיצומו של המשבר במערכת החינוך העל יסודי. בית הספר היסודי שלנו "**מבוא גליל**" באיילת השחר, הצטרף לתוכנית "**אופק חדש**" של משרד החינוך, במסגרת הרפורמה שהוא מוביל, שעיקרה מתבססת על הסכמת המורים לעבוד יותר שעות פרונטליות ושעות עזרה לתלמידים בין כותלי בית הספר, עד לרמה של 36 שעות שבועיות, ובתמורה יזכו המורים שיהיו חייבים להיות לפחות בעלי תואר אקדמאי ראשון, לתוספות שכר משמעותיות ביותר. הצלחת הרפורמה תעשה טוב לכולם, ורק נקוה שתוכל גם לשמש קריאת כיוון לפתרון הרצוי גם למורים השובתים.

יום הזקן הבינלאומי צוין בבית גבריאל שעל שפת הכנרת - מלבד השם המקומם ובהחלט בלתי פוליטיקלי קורקט (מה קרה ל"גיל הזהב" או הוותקים) - בהרצאות הקרנת סרט בשם "ילדי השמש", כיבוד עשיר ועוד. באירוע השתתפו המוני ותיקי הגליל והעמקים.

והנה "זקן" שלא נס ליחו. פרויקט "גבעת הכלניות" של הנרי שפרונג ליד המלונן מתקדם במרץ ובקרוב נוכל כולנו להינות משלל צבעי הפריחה.

לאחר ש"קייטרנו" לא מעט על הקלוריות הרבות שהוספנו לגופינו במהלך תקופת החגים ובכלל, ושהגיעה העת לעשות משהו כדי להיפטר מהן (הקלוריות) הרי נאמר: "**נאה דורש ונאה מקיים**" חוגי התעמלות הפילטיס שלי (דורית) תופסים תאוצה, והבנות כבר מזיעות במרץ. שווה להתנסות ולבדוק אם זה מתאים גם לך או לך, במיוחד בחוג הבוקר המוקדם בו רמת הקושי יותר גדולה. נסו זאת למענכם וכבר תרגישו יותר טוב.

עונת הכדורסל נפתחה בקול ענות חלושה מבחינת גליל עליון שנחלה תבוסה ביתית משפילה מול הפועל חולון המתחדשת. אולי התקווה נמצאת בילדי דור העתיד של קבוצת הנערים של הגליל העליון, בו מככבים בין היתר נערינו **הראל מרום, הדס וייסבקר, שגיב שטיינר, וסחר קורן**, המתאמנים קשה 3 פעמים בשבוע. הקהל בהחלט יכול להתעניין אצל ההורים מתי מתקיימים המשחקים באולם הביתי בחולתה, לבוא ולעודד, מגיע להם.

לי ודני קפלן יצאו לדרום אפריקה לביקור משפחתי אצל אנטוני ואורלי. תהנו וחיזרו אלינו עם כוחות מחודשים.

הרבה רכבים צבאיים ניתן לראות בימים אלה על הכבישים בגליל ובגולן, וזאת לרגל התרגיל הגדול שעורך צה"ל בימים אלו ממש. צריך לקוות שהתרגיל יצליח ומה שלא, יתוקן וישופר בהמשך, וגם לקוות שאותות ההרגעה שנשלחו לעבר סוריה יקלטו בהבנה, כדי שהתרגיל לא יצטרך להפוך לתרגיל "אמת".

במוצאי שבת האחרונה התכנסנו כמה עשרות חברים על הדשא "בשכונת הצאן" לחוג בית נוסף עם המתמודדת בבחירות לראשות מועצה אזורית גליל עליון, הגב' **דורית אלמליח** שהצליחה להעביר באופן בהיר וקולע מדוע חייב לבוא שינוי, מדוע היא המתאימה להוביל את השינוי המתבקש, ויותר חשוב איך ומה היא מתכוונת לעשות ולפעול כדי להביא את השינוי הלכה למעשה. החברים שאלו שאלות והביאו את דעתם בנושא, ונדמה לי שכולם חזרו לבתיהם עם הרבה חומר למחשבה מצד אחד, אל לא פחות חשוב עם ההכרה **שצריך ואפשר** לחולל את השינוי שייטיב עם כולנו, והעניין כולו תלוי בידינו, ובידינו בלבד. ואם לא נעשה את הדרוש בבחירות המתקרבות (27/11) נוכל לבוא בטענות רק אל עצמינו. חשוב לזכור שבבחירות נבחרים גם חברי מליאת המועצה, הנציג שלנו הוא **ברוך כהן**. ולכן זה המקום להוציא יומנים ולרשום את התאריך כדי לא לשכוח! זכרו: **מי שמצביע משפיע! ולדעתי אם יורשה לי: כולנו נצליח עם דורית אלמליח...**

זהו הגיע הזמן לסיים עוד יום עבר ועדיין אין גשם, אז זכרו לקוות ולהתפלל זה תמיד עוזר, ובינתיים כמו תמיד שיעבור לכם הכול ממול, ואתם כבר יודעים: אם לא קשה, נסו לעשות (לפחות) מעשה טוב אחד ביום, וגם אתם תוכלו לעשות את העולם למקום (קצת) יותר טוב לחיות בו.
שבת שלום ושבוע טוב לכולם מאיתנו

דורית אבי אביב גליל בת-אל גולן ליהי וכרמל רוזנקרנץ
וכמובן גם **דניאל**

שלום ולהתראות

(ניו-יורק מחכה לי)

שלום לכל קוראי דברי הכפר!

אחרי ארבעים שנות חיים בישראל ברצוני להתנסות בחוויות חדשות- בשהות ארוכה מן הרגיל בנכר- קודם בניו יורק, ואולי לאחר מכן במקומות נוספים. אעדר מהקבוץ כחמישה חודשים. אני מקווה שתסתדרו בלעדי. אני משאירה לפיקדון את רוב ילדי. בבקשה תתייחסו אליהם יפה. נתראה קצת לפני פסח, ובתקווה שיתקיים סדר קיבוצי, שבו אני מבטיחה לתרום את חלקי. מי שמזדמן לאזור ניו-יורק מוזמן להתקשר אלי- davoltsara@yahoo.com, או לבקש את מספר הטלפון מנציגי בקבוץ.

שלום לכם ולארצנו,

שרה דבולט

זה ממש בלתי נסבל.....

קשה ומאכזב לראות את מועדון הנעורים פרוץ אחרי סוף שבוע .

מתסכל נורא שאנו משקיעים מאמץ לשקם ולטפח את המועדון כדי שייתן מענה לנערים מכיתות ז' – י"ב ומישהו חושב שמותר לו להיכנס, להרוס וללכלך ולשים פס על הכללים .

דלת המועדון נעולה מכיוון שאין כניסה ללא רשות !

פריצה למועדון דרך החלונות היא עבירה פלילית !

בפעם הבאה שמישהו יכנס ויהפוך את המועדון לסלמס, נזמין משטרה ורק אל תגידו שלא אמרנו.....

לנערים מכיתות ז' – י"ב יש אפשרות לקבל מפתח מתי שרק יחפצו .
לכל היתר אין מה לחפש במקום הזה !!!!

אבא למה רצחת את רבין?

(מתרחש בדירה קטנה בהרצליה, היום בעוד שש שנים)

"אבא למה רצחת את רבין?" שאל יצחק בקול קטן של ילד. יגאל עמיר התבונן בלריסה ושאל בדאגה "תגידי, שמת לב שבזמן האחרון הילד שואל הרבה שאלות על רבין?". לריסה התבוננה בו בשקט, חייכה אליו באהבה גדולה וענתה "תשמע ככה זה עם ילדים. הוא שומע הרבה בגן על הרצח, בעיקר אולי מהגננות וההורים... והילדים בגן המציאו משחק חדש ליום רבין... יצחק ספר לאבא על המשחק החדש".

יצחק, ילד רציני מכפי גילו ומהורהר, נשא את עיניו מהפאזל שהרכיב ואמר: "אנחנו משחקים ב'לרצוח את ראש הממשלה'. אבל אבא למה תמיד אני מקבל את התפקיד של ראש הממשלה. זה לא הוגן, נמאס לי להיות כל הזמן ראש הממשלה. אני רוצה להיות פעם אחת גם הרוצח. וחוף מזה נמאס לי שאלחנן יורה בי כל הזמן. אני אוהב אותו. אני לא רוצה שהוא יירה בי". יצחק הרים את ידו והדגים איך אלחנן מהגן יורה בו כשהוא משמיע בקול "פוף, פוף, פוף..." ואז עצר הרהר רגע ושאל "אבא איך קראו לכיכר רבין לפני שירית בו? נסענו לטיול וכשעברנו שם, רינה הגננת הצביעה לעבר הכיכר ואמרה במיקרופון ש'הנה המקום הזה שאחרי שרצחו בו את ראש הממשלה רבין שינו לו את השם'".

יגאל שטף את ידיו ביסודיות בכיור שבמטבח, התיישב אל השולחן ובירך בניע שפתיים חרישי על המזון, אחר בצע את הלחם, הסתכל ביצחק עמיר הקטן ואמר כמעט בלחש: "קראו למקום 'כיכר מלכי ישראל' ". "ולמה קראו לה ככה?" שאל יצחק הקטן בסקרנות של ילדים.

לריסה שעמדה במטבח, ניגבה את ידיה בסינור ואמרה ליגאל כשחיוך מתגנב לקולה: "יגאלי, תיראה איזה ילד חכם" וליצחק הקטן אמרה "קראו לה ככה על שם המלכים שהיו פה פעם".

"אימא מה זה מלך" שאל יצחק והוסיף בצחוק מתגלגל "בשבת כשנכנסנו לבית הכנסת שרו כולם 'הנה הוא בא מלך ישראל, הנה בא גואלם של ישראל'. למי הם התכוונו?"

"הם התכוונו לאבא חמוד שלי. בגלל זה קוראים לו יגאל מלשון גאולה"... פתאום נשמע צלצול בפעמון הדלת. לריסה הלכה אל הדלת וכשפתחה אותה קראה בשמחה "אוי תיראו מי הגיעה בדיוק כשדיברנו על גאולה. יצחק בוא לפה מהר להגיד שלום לסבתא גאולה".

יצחק הקטן רץ בשמחה (ממש כמו כל ילד קטן בעולם שרץ לסבתא שלו) לעבר אישה נמרצת בגיל העמידה, שנכנסה לדירה והיא אוחזת הרבה שקיות מרשרשות בשתי ידיה. היא הניחה בזהירות את השקיות על השולחן במטבח, הרימה את הילד וחיבקה אותו כשהיא טומנת את פניה בצווארו ונושמת אותו אל תוכה. "אוי יצחק שלי איזה ריח טוב יש לך" היא נשאה את ראשה בתנועה חדה והתמוגגה בהתרגשות "איזה ילד נהדר יש לכם לריסה. הורס אותי שיש לו את העיניים של אבא". "כן" אמרה לריסה וחייכה "שמת לב שיש לו גם את החיוך של אבא?". לריסה נזכרה לפתע במשהו ופנתה ליגאל שסיים באותו רגע להתפלל והצטרף אליהן בשקט מהחדר השני.

"יגאל דיברת כבר עם החברה מהאיחוד הלאומי? הם התקשרו קודם. מה הם רצו?"

"הם מציעים לי ללכת לפוליטיקה. וגם איתמר דוחק בי להצטרף אליהם לרשימה". לריסה חייכה חיוך ענוג וקראה לעבר יצחק "בוא הנה ילד מתוק שלי". יצחק בא אליה בריצה וטמן את ראשו המתולתל בחיקה כשהוא מריח בהשתוקקות את ריחות המטבח העולים ממנה. "שמעת שאבא הולך לפוליטיקה?". "אימא מה זה הולך לפוליטיקה?" שאל יצחק הקטן בקול דקיק. לריסה הביטה מבעד לחלון כצופה בניבכי הזמן ואמרה בערגה גדולה "הולך לפוליטיקה' זה אומר שאולי אבא יהיה יום אחד ראש ממשלה".

יצחק התבונן אל יגאל אביו במבט מבוגר, כאילו נגמר בו לפתע הילד, ושאל פתאום בקול צלול וחד כיריית אקדח "אז אימא, כשאני אהיה גדול ואבא יהיה ראש ממשלה, גם אני אוכל לירות באבא, ממש כמו שאבא ירה ברבין?" בשקט שהשתרר אפשר היה לשמוע את נשימותיה המבוהלות של לריסה. גאולה חנקה צעקה בכף ידה ואמרה בקול חנוק: "יצחק מה קרה לך, תגיד לי, ילד מתוק שלי, אתה השתגעת, מאיפה לעזאזל בא לך הרעיון הזה לירות באבא?". יגאל עמיר עמד בצד, לא אמר דבר והביט מהורהר אל העוברים ושבים שברחוב.

דודו פלמה 22.10.07

איכות הסביבה

טיפ קטן שכל אחד מאיתנו יכול לעשות כדי להציל את כדור הארץ
בונים בתים וחדרים חדשים בסימן ירוק- דואגים שהחלונות יהיו בכיוונים הנכונים, מתקן לאיסוף מי גשמים, חשמל סולרי וכו', דואגים לצמצם בזבז חום/קור בבתים קיימים, אוטמים חלונות ודלתות, משתמשים בחומרי בידוד מתמחזרים, משתמשים בפתרונות מסורתיים לאזורנו כדי לשמור על טמפרטורות נוחות בחורף ובקיץ.

נעמה

שכנים ששים

'שכנים ששים' זהו שם הצוות שפועל לחיזוק השכנות הטובה בין כפר הנשיא וטובא זנגריה. לצוות שייכים - מכפר הנשיא - איזק, נעמה, ולפעמים טל (בח"ל נעמה), רפי פרנק, אורה המר, שמחה, שרה דבולט קרול לופוב ושלומית ליפשיץ. מטובא - יחיא (בעל האורחן, חבר מועצה) מוניר (עו"ד חבר מועצה). יוניס (אחראי ספורט במועצה), עבדאללה (מנהל חשבונות ומנהל מחלקת החינוך במועצה) ועבד (מנהל בית הספר).

עד כה היו לנו מספר מפגשים משותפים שמה שהתבטא בהם היה רצון עז של שני הצדדים לשכנות טובה, מהנה ומפרה בין שני הישובים. לקחנו על עצמנו לקדם מספר פרויקטים בצוותים משותפים:

- בתחום הספורט – קבוצת ילדים משותפת בקטרגל.
- בתחום החינוך- אירוח הדדי של ילדי כיתה א' מטובא ומבית הספר באילת השחר.
- בתחום הפנאי – חוג בישול ואפיה משותף אותו ינחה יחיא שהוא שף. (עוגת כנאפה כמו שאכלנו אצלו לא אכלתי מעולם).
- בתחום התרבות – אירוח וסיור הדדי של משפחות ויחידים שמעונינים להכיר ולשמע זה על ישובו של זה.
- ובתחום הפרוע - פרויקט הדגל שלנו – הטיילת המשותפת.

הטיילת המתוכננת תהיה לאורך הכביש ותתפרש בין השער של כפר הנשיא ועד שדה התעופה. בשלב הראשון – יתבצע הקטע שבין הכניסה לשני הישובים. זהו פרויקט שאפתני ומלהיב שיזמה אורה והיא מקדמת אותו יחד עם יוניס. עד כה השיגה את האישורים הנדרשים וכעת – המאמץ הוא - עד חגיגות הששים - להשיג כספים ולעשות תכנית מפורטת. הכוונה שהטיילת תהיה מקום לבילוי פנאי, לספורט הליכה ורכיבה על אפנים. לארכה יהיו נטועים עצים, תהיינה פינות ישיבה מבניה אקולוגית וכן אריחים גדולים עם תמונות פסיפס שיווצרו על ידי משפחות משני הישובים – בין אם ביחד או לחוד, כשבאריחי הפסיפס האלה יבטאו האנשים את ייחודם או ייחוד משפחתם.

נטיעות ט"ו בשבט השנה – תהיינה לאורך הטיילת.
 כל מי שרוצה להצטרף אלינו – הן לצוותים הקיימים והן לקידום
 רעיון נוסף מוזמן - נקבל אותנו בזרועות פתוחות ובשמחה רבה.
 כל מי שיש לו רעיון איך להשיג כסף לפרויקט הטיילת – מוזמן להביא אותו
 לאורה או רפי ו/או לפעול! עלות כל הפרויקט עד שדה התעופה מוערכת במיליון
 שקל, אי לכך הרבע הראשון יעלה כרבע מיליון שקל. (בדולרים זה לא נשמע כל
 כך הרבה)..

כתבה – שלומית עדר - ליפשיץ

פינת המודעות הקטנה

למיטיבי הלכת מגיל 50 ומעלה -
 מתארגנת קבוצת חברה' בהדרכתה של נעמי מרגלית מכפר בלום ללכת את
 שביל חוצה גולן.
 מדובר על פעם בחודש בימי שני כ - 12 ק"מ בכל פעם.
 פרטים בוותיקי הגליל.

איציק

